



Marjanca
Kočevar

**Trinajst
žalostink
za
Belo krajino**

BELA KRAJINA let modrih ptic
84 na belem nebu
je to smrt?

BELA KRAJINA odideš
84 in nihče se za teboj ne ozre
vsi samo slutijo

za okroglo mizo
obroč misli
kolo plešejo
kot soparica drhtijo

šipa ubije žuželko
srh toposti
TOPOGLAVOSTI
še več tišine
še več osteklenelih brez
in peščenih jedrc med zobmi

in kataklizma v prsti

oj široka magnetna reka
zvedave oči živih
ugašajo v tebi

BELA KRAJINA
84 po mokrih cestah
in rjastih tračnicah
z vonjem po olju in derivatih
v vrtincih ropotov in šumov
brez ciljev
ali z utvarami
prek vseh krvavih madežev
in izločkov
prek vseh kamnov in znamenj
sklonjenih glav
potujemo

dresurni bič
poka za nami
darwin na črni kobili
kot šakal zavija

BELA KRAJINA
84 sesedajo se kamni v zidu
zastrupljena voda
nam klokota po grlih

s sigo bele plesni
smo zaznamovani

zakaj ni kolpa
sok indijske konoplje
zakaj ni ganges
ali brahmaputra

oj bela reka
bolni vranci
bežijo skozte

BELA KRAJINA črni okostnjak
 84 strmi
 beli okostnjak
 plodi
 iz oken se črn dim
 vali

oj beli bog
 in črni bog
 med njima je napet
 bel lok

puščica v plodu zadrhti
 rožnat utrip se umiri

krvavi okostnjak
 strmi
 nič ne grozi
 nič ne
 plodi

BELA KRAJINA ko sem na seneni kopici
 84 divjala za velikim vozom
 in preštevala violine
 so se v kristalih mivke
 ogledovali črni harlekini
 z maskami iz svinca in gume
 da bi zavdali zrklu

in ko sem rekla некоč
 BELOČNICA KRASA
 je že bila struga
 bela vetrnica
 in voda
 ogrinjalo prikrite smrti

BELA KRAJINA v spremenjeni vodi
 84 trpke ribje oči
 ne razumejo loma svetlobe

BELA KRAJINA dan in noč
84 na rahlem repu ptice
nič se ne menja

BELA KRAJINA soli si nasujem
84 v posodo telesa
v ocean kamnite poloble

ob tankem robu sna
se porežem narahlo
se v zeleno mahovje vode
pogreznem
lastovica selivka
drami okove

pobitost v neresničnih stepah

žvečim kruh sanj
jagode strupene použivam

mlinček bakreni
dotaknem v vodenem jutru

skozi rožnato steklo
gledam vodni mrk

seme alge
spol dotakne
nastanek zrkla
nemo spremljam

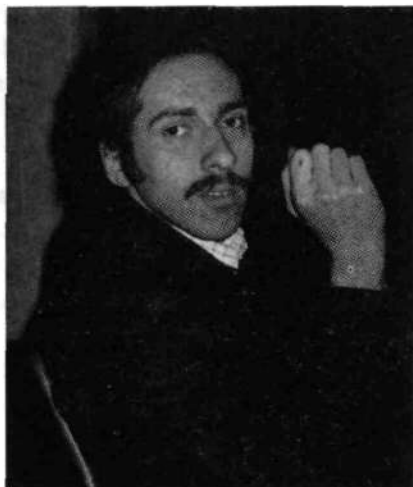
črno me zagrne
v spanju se mi
orgazem konca
dogodi

- BELA KRAJINA v ljubje
84 sem prirasla
v srž brezino
se tajam
pecljata
rožica
rožnata
kresujem
- ko dan odplakne
bela reka
je najbolj
tožeč
ajdov breg
ki ne more
biti bel
za kužno znamenje
nikogar ne odganja
tiho valovi
mesečen
- in mu rečem
naj zgori
da ajda črna
dozori
- BELA KRAJINA v obupno končnost predora
84 se tajajo zvezdne spirale
v prah se sesipa gora
in pesek izginja z obale
- jutro v večer je segnilo
pogreznile so se poti
sonce se je razbilo
na tisoče tlečih oči
- med praprotmi deklice davne
rajajo okrog belih kresov
in zvok srebrne pozavne
je poln najtemnejših glasov

ob rekah sedijo neveste
tenke in sklonjenih glav
skesane in večno nezveste
čakjo črni splav

BELA KRAJINA 84 faronika s kroglo
se potaplja
o dneve že gori
podtalnica
z belim plamenom
ostrim kot kosa
zateglim
kot krik

BELA KRAJINA 84 glas pada s slapom
grlena molitev
ne doseže obrežja



Štefan
Remic

**Prvi znaki
patosa**

ARHETIP belež visi s težo granita
pod svodom, na blokih in kladah,
kjer vlada britev:
rezek je sever, divji in bel.